

FOUCAULDOVA PREROKBA

BRANKO CESTNIK

Točno pred sto leti, le nekaj mesecev pred svojo smrtjo, je francoski saharski misijonar in menih Charles de Foucauld (1858-1916; ubili so ga puščavski roparji; za blaženega bil razglašen leta 2005) napisal za današnji čas nadvse zanimivo pismo, katerega naslovnik je bil René Bazin, pisatelj in član Francoske Akademije. Kot dober poznavalec islama v pismu med drugim razlaga o bolj notranjih vidikih muslimanske vere, bolj natančno o islamski apokaliptiki, in kako bodo ti vidiki v prihodnje vplivali na odnos islama do Francije in Evrope. Vedimo, da se današnji terorizem Islamske države napaja ravno iz tovrstne apokaliptike.

Odlomek iz pisma je kratek in poučen. Prevedel sem ga iz italijanščine.

Charles de Foucauld, iz pisma Renéju Bazinu, 29. julija 1916
Menim, da, če se počasi in z milino muslimani iz naših severnoafriških imperialnih kolonij ne bodo spreobrnili, se bo dvignilo nacionalistično gibanje podobno tistemu v Turčiji. V velikih mestih se bo vzpostavila intelektualna elita, izobražena v Franciji, vendar brez francoskega duha in srca. To bo elita, ki bo izgubila islamsko vero, bo pa ohranjala njeno ime, da bo lahko preko nje vplivala na množice.

Na drugi strani pa bo množica nomadov in kmetov ostala neizobražena in oddaljena od nas, trdno zasidrana v mohamedanstvu, nagnjena k sovraštvu in preziru do Francozov, do naše religije in do naše nadoblasti, ki ni bila vedno dobra. Nacionalistična in barbarska čustva bodo zrasla v izobraženi eliti. Ko bo imela priložnost, na primer v kakšnem za Francijo težkem času, v notranjem ali zunanem smislu, bo uporabila islam kot vzvod za dvig neizobraženih množic ter bo poskusila ustvariti neodvisni muslimanski imperij v Afriki.

Francoski imperij v Afriki - Alžirija, Maroko, Tunizija, zahodna Afrika - šteje 30 milijonov prebivalcev. Če bo mir, se lahko številka v manj kot petdesetih letih podvoji. Demografska rast bo pospremljena z velikim materialnim razvojem. Dežele bodo bogatejše, povezane bodo z železnicami, v njih bodo prebivali bojeviti in našega orožja večji ljudje, ki jih bo vodila elita izobražena v naših šolah. Ali bomo člane te elite naučili živeti po francosko ali pa nas bodo prej ali slej spodili od tod. In edini način, da postanejo Francozi, je, da postanejo kristjani.

Ne gre za to, da jih spreobrnemo v enem dnevu, še manj, da jih spreobrnemo na silo. Temveč moramo to delati z milino, tiho, s prepričljivostjo, z zgledom, z dobro vzgojo in izobrazbo, preko bližnjih in človeško toplih stikov. To je predvsem delo za laike, ki za razliko od nas duhovnikov lahko imajo z muslimani bolj številne in bolj tesne stike.

Lahko muslimani postanejo Francozi? Izjemoma da, na splošno pa ne. Mnoge temeljne dogme islama nasprotujejo našim načelom. Pri nekaterih - mislim na liberalne muslimane, ki so izgubili vero - so prilagoditve možne. Toda pri drugih - in tu mislim na tiste, ki pričakujejo Madhija - ni nobene možnosti za dogovor. Razen liberalcev, muslimani verujejo, da bo na Sodni dan prišel Mahdi, ki bo razglasil sveto vojno za vzpostavitev islama po celem svetu, potem ko bo pokončal in si pokoril vse ne-muslimane.

Muslimani verujejo, da je islam njihov edini dom, nemuslimanskim ljudstvom pa je usojeno, da bodo premagana od njih ali od njihovih potomcev. Zanje je podrejenost njihovega naroda nekemu nemuslimanskemu narodu le začasno stanje. Njihova vera jim zagotavlja, da bodo iz spopada z Evropejci, od katerih so danes vladani, izšli kot zmagovalci. Modrost jim svetuje, naj mirno in potrpežljivo prenašajo to preizkušnjo: »Če je ptiček v kletki nemiren, izgubi peresa in si polomi krila. Če pa ostane miren, bo ob dnevu osvoboditve čil in zdrav.«

Oni lahko imajo rajši eno državo od druge. Kakor imajo rajši Francijo od Nemčije, saj nas Francoze dojemajo kot bolj krotke. S tem ali onim Francozom lahko sklenejo prijateljstvo; junaško se lahko bojujejo za Francijo - zaradi čuta in časti; lahko pokažejo bojevniškega duha, zvestobo dani besedi, podobno kot plačanci 17. in 18. stoletja. Toda praviloma, razen kakšne izjeme, dokler bodo muslimani, oni ne bodo pravi Francozi. Potrpežljivo bodo čakali Madhijev dan in takrat bodo napadli Francijo.

Pripis uredništva: Branko Cestnik je teolog, filozof, pater kletretinec in skvt. Sodeluje pri pastoralni refleksiji Cerkve na Slovenskem. Povzeti članek je objavil na svojem blogu.

Koliko izseljencev čez Slovenijo

Mednarodna zveza društev Rdečega križa in Rdečega polmeseca je objavila poročilo, v katerem analizira migrantsko krizo v Sloveniji in odzive vlade ter nevladnih organizacij. V poročilu ugotavlja, da je od 18. septembra 2015, ko je na mejo med Hrvaško in Slovenijo prispela večja skupina migrantov, pa do zaprtja tako imenovane 'balkanske tranzitne poti' Slovenijo prečkalo 477.791 oseb. Velika večina je državo zapustila v 24 urah, le obrobna manjšina je v Sloveniji zaprosila za azil, še ugotavljajo pri Mednarodni zvezi. Na vrhuncu migrantske krize so sprejemni centri v 24-ih urah oskrbovali okrog 12.000 oseb.

Poročilo omenja, da so bile razmere v prvih tednih pospešenega toka migracij 'skrajno problematične'. Zaradi nenadne krize so bili v težavnih pogojih tako migranti kot tisti, ki so jim nudili podporo. Posebej zaradi hitrosti migrantskega toka je prihajalo do zamud pri nujenju materialne in nematerialne podpore migrantom. Mednarodna zveza društev Rdečega križa in Rdečega polmeseca ugotavlja, da se je z večjo vključitvijo države v soočanje z razmerami izboljšala podpora, logistika in posledično bivalne razmere migrantov.

V poročilu je omenjena tudi sprva neusklajena logistika na meji s Hrvaško, ki Slovenije ni obveščala o prihodu migrantov. V začetku leta 2016 je v Slovenijo dnevno prihajalo povprečno med 1.500 in 2.000 oseb. V marcu, ko se naj bi migrantska pot preko Balkana zaprla, pa je številka strmo upadla. Zaradi strožjih pogojev pri vstopu v države od Avstrije na severu do Makedonije na jugu, naj bi se po ugotovitvah Mednarodne zveze društev Rdečega križa in Rdečega polmeseca množili problemi migrantov v Grčiji in sosednjih državah. Posledično se je okrepila tudi migracija v Italijo.

Kar pa zadeva naselitve beguncev v Sloveniji, pa je sedaj vlada na dopisni seji odločila, da Slovenija, na podlagi kvote, iz Turčije sprejme 40 državljanov Sirije, ki se jim lahko prizna status begunca. Gre za preselitev v skladu z marčnim dogovorom med EZ in Ankaro o zaustavitvi migrantskega toka. V okviru te sheme se bo letos v Slovenijo trajno preselilo še 20 ljudi. V Slovenijo je sicer v okviru druge, premestitvene sheme EU, iz Grčije in Italije maja že prispelo 34 beguncev.

Tri Slovenije na Svetih Višarjah

Od našega dopisnika

»Spomnil sem se na Križ, ki stoji na Višarjah na gričku nasproti cerkvi. Pod njim smo se zbirali v študentovskih letih. V luči in senci tega Križa smo se navduševali za narod in domovino. Ob njem smo kurili kresove, ki so ogrevali naša srca. Križ in domovina sta bila naš mladostni ideal.«(J. Kragelj, Moje celice).

Na tem častitljivem mestu, na Sv. Višarjah, ki so posvečene z molitvijo, pesmijo, dobrimi željami in solzami naših dedov in pradedov, se bodo v nedeljo, 6. avgusta t.l. (1989, up. p.), zbrali naši izseljenci, zamejci in kristjani iz matične domovine. Čemu? Iz istih razlogov, kot se je nekoč zbirala slovenska OSVEŠČENA mladina. Na tej važni točki evropskega sveta, na tromeji med slovanskimi, germanskimi in romanskimi narodi se bomo srečavali, se spoznavali, molili, peli in premišljevali, kje najti luči in moči za versko obnovo in narodno preživetje na poti v tretje tisočletje. Kje drugod kot pri Mariji, Kraljici Slovencev, ki nas kot Mati božja pošilja k Jezusu, za katerega razmere v svetu jasno kažejo, da je še vedno SREDIŠČNA OSEBNOST človekove zgodovine. Pridite!«

Takole je v goriškem tedniku Katoliški glas vabil Vinko Žakelj, izseljenski duhovnik v Belgiji na prvo srečanje na Svetih Višarjah, kasneje poimenovano Romanje treh Slovenij. V oporo mu je bil Svet krščanskih izseljencev.

Ne vem, če si je Vinko Žakelj mislil, da bodo njegovi nasledniki, Rafaelova družba v sodelovanju z Zvezo slovenskih izseljenskih duhovnikov,po tolikih letih še vedno vabili rojake, da bi se »srečavali, se spoznavali, molili, peli in premišljevali, kje najti luči in moči za versko obnovo in narodno preživetje.« Lahko pa ugotovimo, da je njegovo vabilo še danes aktualno.

Sv. Višarje kar kličejo k uresnitvitvi citiranih besed. Razgled po

okolici je navdihujoč; če pa k edinstvenemu razgledu dodamo še številne romarje, med katerimi je dosti znancev, prijateljev, - je še lepše.

Uradni program je začel v nedeljo, 7. avgusta ob 10,30 s slovensko državno himno v izvedbi okteta Deseti brat ter s pozdravom msgr. Janeza Puclja, ki je napovedal govor časnikarke in kolumnistke Zlate Krašovec. Izposodila si je besede Ivana Cankarja in z njimi naslovila svoja razmišljanja: »Drugačno pesem zapojmo, veselejšo!« Prav tako kot veliki pisatelj, je tudi sama najprej naštela marsikatero tegobo slovenskega naroda, njegovo približevanje sreči pred petindvajsetimi leti ob osamosvojitvi, nedorečene sanje v naslednjih letih in sedanosti, ter o nujnosti po spremembah in veselejši pesmi.

Lep sončen a vetrovno hladen dan je privabil na Sv. Višarje zelo veliko romarjev, ki so s ploskanjem nagradili predavateljico.

Sledila je slovesna maša, ki jo je ob številnih - v večini izseljenskih - duhovnikih daroval mariborski nadškof metropolit msgr. Alojzij Cvikel. Še zdaj mi ne gre v glavo,

kako se je sprevod mogel prebiti skozi sveta vrata do oltarja, ker je bila cerkev nabito polna.

Po maši pa spet na ploščad za cerkvijo, kjer je oktet Deseti brat poklonil šopek slovenskih domoljubnih pesmi. Veselo vzdušje je kar klicalo k uresničevanju Žakljevega vabila po srečevanju in spoznavanju rojakov, ki se, če ne drugje, srečajo pri Mariji na Sv. Višarjah.

Romanje res privabi Slovence iz vseh Slovenij. Človek se veseli znancev od tu in tam, poklepeta in pozdravi s prijatelji ter se počasi odpravi do zgornje postaje žičnice. Pa še vedno ostane priložnost, da spozna druge rojake. V vrsti do gondole, ki se (pre)počasi bliža vkrcanju, je slišati marsikaj, kar uho ne zazna vsak dan. V gondoli smo potem spoznali, da so to rojaki iz Beneške Slovenije, iz vasi Podbošesec pri Čedadu.V domačem dialektu (slovenščina s primesjo furlanskih in italijanskih izrazov) so pripovedovali svojo življenjsko zgodbo ohranjanja jezika v družini in o vnukinjah, ki obiskujejo dvojjezično šolo v Špetru.

GB

Pobiti v Socerbski jami

Bogdan Vidmar

Ob svoji duhovniški premestitvi, se želim na poti iz Kopra v Bovec ustaviti na Socerbu in se na poti priporočiti dušam v vicah in sv. Socerbu, tržaškemu mučencu iz prvih stoletij krščanstva. V svetem letu usmiljenja smo še posebej povabljeni k izpolnjevanju telesnih in duhovnih del usmiljenja med katerimi najdemo telesno delo usmiljenja »mrtve pokopavati« in duhovno delo usmiljenja »za žive in rajne Boga prositi«. Po krščanskem, gledanju smrt ni konec življenja, temveč začetek večnega življenja. Z pokojnimi ostajamo povezani tudi po njihovi smrti. Pozabljanje na smrt in rajne nas vodi v nenormalnost.

V četrtek, 4.8.2016 so v Benetkah praznovali 300-letnico Marijinega prikazovanja na otoku Pellestrina. Marija je fantiču Natalinu Scarpi, v času turškega obleganja Benetk, naročila: »Vien qua fio, vai dal piovàn, e dighe che a fassa celebrare delle messe per le aneme del purgatorio se vogliamo avere vittoria« (Pridi sem, fantek, pojdi k župniku in mu reci naj obhaja, če želimo zmagati, maše za duše v vicah). Za rajne darujemo molitve, dobra dela, trpljenje, post, žrtve, razne odpovedi, odpustke in sv. maše. Urejamo grobove rajnih in na njih prižigamo sveče. Občestvo svetih pomeni, da smo med seboj povezani in si lahko pomagamo. Ne le, da mi lahko pomagamo dušam v vicah, tudi duše v vicah lahko pomagajo nam.

Za zagotavljanje varnosti, miru in blagostanja ne zadošča vojna Nata proti Isisu, povečanje varnostnih ukrepov v evropskih mestih, razne varnostne kamere, žične ograje, zidovi in dobro usposobljene varnostne službe. Varnosti, miru in blagostanja ni mogoče doseči brez molitve s katero postanemo sodelavci Boga pri graditvi kraljestva resnice, miru, pravičnosti, solidarnosti, svobode in bratstva. Šele v molitvi se zavemo svoje identitete – kdo smo, se zavemo, da smo Božji otroci in med seboj bratje. Molitev nas osvobaja sovraštva, nasilja in maščevanja. Molitev omogoča našo zmago in naše upanje, vizijo in veselje. Tudi finančne krize, korupcije in raznoraznih zasvojenosti ne morejo rešiti le psihologi, psihoterapevti, farmacija in razni novodobni gurui, ki prisegajo na skrite potenciale v človeku.

Zakaj v Sloveniji ne pokopljemo mrtvih? Zakaj se namesto, da bi pokopali mrtve prepiramo, kdo je kriv? Zakaj namesto, da bi pokopali mrtve besedičimo o spravi in odpuščanju? Še tako lepa gesla o spravi in odpuščanju ne morejo nadomestiti naše civilizacijske dolžnosti. Kdaj bo prišel čas, ko politikov in drugih voditeljev ne bomo presojali po tem kaj rečejo, temveč po tem kaj delajo? Kdaj bomo prenehali verjeti, da je, tako kot je, prav in da je obstoječe stanje dobro?

Nas je še vedno strah zavzeti se za pokop nasilno umorjenih v Socerbski jami za vrhom in drugih breznihih po Sloveniji?

Tudi brezbriznost in podcenjevanje tega vprašanja nista pravi izbiri.

Prav tako ni prava izbira nasilno reševanje vprašanja in sovraštvo do izvajalcev pobojev. Če ne gre za zaigrano in infiltrirano sovraštvo do komunizma, kar je še neskončno bolj perfidno! Vsekakor sovraštvo, zaigrano ali pristno, ni prava pot! Nasilje rojeva nasilje! Nismo poklicani, da obsojamo. Prav je, da se opredelimo proti sovraštvo.

V Sloveniji še nismo pokopali mrtvih, ki so bili zaradi komunističnega nasilja brez sodbe umorjeni med in po 2. svetovni vojni. Pogosto slišimo: »pozabimo preteklost« in »nehajte premetavati kosti«. Ne gre le za preteklost in kosti. Gre za naš odnos do preteklosti, ki je »sedanjost«. Ne gre le za kosti, temveč za duše nasilno umorjenih, ki nam ne bodo dale miru, dokler jih ne bomo pokopali. Dokler ne bomo pokopali mrtvih, ne more biti v naši deželi blagoslova. Ne le duše nasilno umorjenih, miru ne dajo niti duše izvajalcev umorov in duše odgovornih za poboje, ki so »onkraj« skupaj s

svojimi žrtvami. Res ne premoremo toliko spoštovanja do človeškega dostojanstva umorjenih, da bi jih pokopali in sočutja do odgovornih za poboje, ki jim na ta način lahko pomagamo iz vic proti nebeškemu Jeruzalemu?

Če nimamo sočutja do mrtvih, pomeni, da ga nimamo niti do živih, zato ni čudno, da nekateri na račun delavcev in podjetij neupravičeno bogatijo in jih ne prizadenejo množice brezposelnih. Kdo bo presekala ta začaran krog zla? Kdor pravi: »pozabimo preteklost, prenehajmo brskati po kosteh in pozabimo na smrt«, ta sporoča: »Pozabimo na sedanjost, opustimo idejo o smislu življenja. Naj se morija in brezpravje dogaja še naprej!«

Romarski pohod do Socerbske jame za vrhom je namenjen molitvi za to, da bi zmogli toliko ekološke ozaveščenosti, da brezno očistimo smeti in molitvi za človeško sočutje, da posmrtni ostanke nasilno umorjenih rešimo izpod »salamjega jezera«, dvignemo iz brezna, identificiramo ter krščansko pokopljemo na pokopališču ali v kostnici. Ponovno poudarjam, da moj namen ni obsojati in žaliti nikogar, temveč moliti za vse duše v vicah.

Pristojnim inštitucijam pa zastavljam naslednja vprašanja:

1. Inšpektorata RS za okolje in prostor je Vladi RS

že pred leti predlagal ukrepanje. Je vlada RS izdelala načrt za sanacijo Socerbske jame za vrhom? Zakaj jama do danes ni očiščena? Kdo je odgovoren za to?

2. Ob raziskavi umora duhovnikov Filipa Terčelja in France Krašne sem naletel na veliko indicij, ki kažejo, da v času samostojne Slovenije, torej po letu 1991, poteka prikrivanje povojnih pobojev in uničevanje njihovih sledi. Tako jamarji, kot bivši policisti, tudi, ko gre za okolico Socerba, povedo, da so se jame čistile in javnost o tem ni bila obveščena. Policijski dokumenti, ki so imeli le datum brez

letnice, so se po dveh letih uničevali. V dokumentih je bilo zapisano: »ODT striktno naroča, da informacija ne damo v javnost«. Po pripovedovanju prič so bili posmrtni ostanke tudi v Jami sv. Socerba. Te posmrtni ostanke naj bi odpeljali na Inštitut za sodno medicino v Ljubljano. Zdenka Cerar, ministrica za pravosodje pa naj bi po nekaj mesecih ukazala uničenje teh posmrtnih ostankov? Je to res? Obstaja o tem dokument? Kaj to pomeni?

3. Zakaj sploh odkrivamo prikrita grobišča. Bivši policisti, ki so ob 1. novembru patrolirali in popisovali svojce, ki so k breznom nosili sveče in cvetje, povedo, da so dobili v roke sezname, kje morajo patrolirati. Udba je torej imela sezname vseh grobišč. Ti seznami gotovo še vedno obstajajo. Zakaj jih ne damo na mizo in se pogovorimo o krščanskem pokopu nasilno umorjenih? Sveto leto usmiljenja je priložnost za to.

4. Kako pravno zagotoviti, da se tudi Socerbska jama za vrhom ne bo očistila na skrivaj, brez vednosti svojcev in javnosti, posmrtni ostanke pa uničili, kot se je to menda zgodilo s posmrtnimi ostanki, ki so bili najdeni v Jami sv. Socerba, med katerimi so bili morda tudi posmrtni ostanke blaženega Francesca Bonifacia, za katerega se do danes ne ve, kje je njegov grob.

RAZMIŠLJANJA OB ZMEDI

Če stranke, v tekmi za oblast, ne branijo svobode ljudstva, ne vzgajajo ljudi k sožitju, ne iščejo rešitve sporom na temelju resnice in pravice, tedaj so vzrok propadanja demokracije.

MK

IZ ŽIVLJENJA V ARGENTINI

TONÉ MIZERIT

Preteklo nedeljo, 7. avgusta, so v Argentini tradicionalno obhajali god sv. Kajetana. On je priljubljen zavetnik »kruha in dela«. K njemu se zatekajo množice revnih in brezposelnih, enake množice pa se mu hodijo zahvaljevati, da jim ne enega ne drugega ne manjka. Zato ni čudno, da je ta dan okoliš svetišča v mestni četrti Liniers, in po svetiščih po vsej državi, pravi sejem. A v kriznih časih večkrat tudi samo vera ne pomaga. Pozabimo na stari rek: »Pomagaj si sam in Bog ti bo pomagal«. To velja predvsem za vlado, ki tudi prižiga sveče na levo in desno.

Pljunimo v roke. Treba bo začeti delati. Postaviti na prvo mesto vprašanje obnove proizvodnje. To si je sicer vlada teoretično zastavila kot prednost, a kaže, da ji načrt ne uspeva, ali pa nima pravega načrta. Na vprašanje brezposelnosti je te dni opozoril papež v posebnem pismu argentinskim škofom. Isto so ob godu sv. Kajetana ponavljali škofje po dolgem in po čez vse države. Tudi vlada priznava, da je brezposelnost eden bistvenih težav domačega gospodarstva; a ne ve ali ne more pomagati. Koliko je brezposelnih? Odgovor je težak zaradi posebnih argentinskih okoliščin. Ob koncu kirchneristične dobe je tedanja vlada trdila, da je bila 7%; privatne ustanove so tedaj številko postavljale nad 12%. Med januarjem in marcem je formalno delo izgubilo okoli 100.000 oseb. A večji problem je neformalno delo. Poleg tega v Argentini brezposelnost računajo na »število ljudi, ki išče delo«. To pa je prava loterija, ker je velik del prebivalstva, ki se zadovolji z raznimi socialnimi plani. Na to so tudi opozorili škofje, ob prošnji svetniku »kruha in dela«. Poudarjali pa so, da je v solidarni Argentini lažje priti do kruha, a delo poleg prehrane nudi tudi dostojanstvo, ki pripada vsakemu človeku. Podobne ideje so podajali tudi sindikalisti in vodje socialnih organizacij, ki so prav na dan iz sv. Kajetana organizirali manifestacijo do Majskega trga, kjer so ostro protestirali proti Macrijevi vladi. Precej politike je bilo v tem in precej sprenevedanja. Brezposelnost ni bistveno višja, kot pod gospo Cristino, a njej niso prirejali takih pohodov na Majski trg. Si niso upali.

Nezadovoljstvo raste. Glavna delavska konfederacija CGT ima pravzaprav svojevrsten položaj. Nahaja se sredi postopka reorganizacije, ko naj bi se razne veje končno združile in si določile enotno vodstvo. Kot smo že omenili, je neka že zgodovinska značilnost: kadar so peronistične vlade, se CGT razbije na več delov; kadar pa nastopijo neperonistične vlade, se hitro zedinijo v eno samo, močno ustanovo. Te dni je bila njihova izjava proti vladi zelo kritična. A trenutno ni nevarnosti, da bi sprožili kakšno splošno stavko. Macri je ugodil njihovi zahtevi, da poravna nek dolg sindikalnim zdravstvenim ustanovam. Tako si je za nekaj časa zagotovil mir na tej fronti. Daj-dam. A to nima učinka po posameznih področjih. Marsikateri sindikat zahteva, naj se obnovijo paritetna pogajanja in določijo nove povišice. Temu seveda vlada ostro nasprotuje in ministrstvo za delo kaj takega ne bo dovolilo. Je pa vlada že določila povišice za pokojnine in socialne plane. To je po zakonu obvezna storiti dvakrat na leto. Septembrska povišica bo v višini 15 %, kar nazadnje ni malo, a tudi ni v skladu z inflacijo. Vsekakor je več, kot pa je dajala gospa Cristina.

Zmešana politika. Ko govorimo o bivši predsednici, povejmo, da je znova v Buenos Airesu in meša štrene marsikomu. Njen povratek moti predvsem peroniste, ki je ne marajo in se tudi strankarsko skušajo čim bolj oddaljiti od nje. V parlamentu bodo po zimskih počitnicah skušali izvesti še en razkol: vsi »peronisti« naj bi zapustili poslansko skupino »Fronte za zmago«, kjer bi ostali samo kirchneristi, pa baje niti ne vsi. Vsekakor, članov La Cámpore je kar nekaj, saj je gospa sama sestavljala seznam kandidatov in jih vtikala povesod, kjer je bilo kaj prostora. Ločitev je bila v načrtu, ko je gospa prebivala v Calafate, daleč na jugu. Sedaj pa, ko je v Buenos Airesu in vtakne nos kamor jo kličejo, pa zlasti kamor je ne kličejo, bo stvar malo bolj zapletena. Sestala se je celo s svojim propadlim kandidatom Scioliem. Fotografija srečanja jo kaže veselo, celo razigrano. Popolnoma drugačen je Sciolijev obraz: znova ga je ujela v svoje mreže. Obiskala je tudi bedno naselje Villa 31 v Retiru. Kot vedno je trosila pravljico o uspehu: izjavila je, da se nahaja v najvarnejšem predelu Argentine. Gotovo, varna je zaradi množice varnostnikov, ki jo pazijo ob vsakem koraku, tudi sredi kriminala in narkomafije, ki vlada v tej villi.

Živi rožni venec

Srečanje molivk in molivcev gibanja živega rožnega venca je bilo v nedeljo 31. julija v cerkvi Marije Pomagaj v Slovenski hiši. Skupaj s sorodniki in prijatelji pokojnega Tonija Podržaja smo, kljub slabemu vremenu, napolnili cerkev.

Pred Najsvetejšim smo molili svetli del rožnega venca. Po blagoslovu je bila sv. maša, ki jo je daroval g. župnik Robert Brest. Posamezne dele sv. maše je napovedoval Miloš Mavrič. Pri maši je, v spomin svojemu zvestemu članu, prepeval Mešani pevski zbor San Martin.

Pri nagovoru je duhovnik poudaril pomen molitve rožnega venca. Najprej je navezal svoje besede na nedeljski evangelij, ki govori o bogatinu, ki mu je polje dobro obrodilo. Duhovnik je poudaril, da je predvsem važno, kakšno je naše življenje v duhovnem pogledu. Delati moramo in

skrbeti za preživetje, vendar vedno v zavesti na večno življenje. Ob molitvi rožnega venca dobimo moč in vztrajnost za naše duhovno življenje. Marija v vseh prikazovanjih prosi za molitev. Tako je naročila Bernardki v Lurdu ter z njo molila rožni venec. Isto je prosila fatimske pastirčke, ki jim je rekla, naj molijo rožni venec. Sveti Janez Pavel II je kljub zaposlenosti in delu, ki ga je imel, vsak dan molil vse štiri dele rožnega venca. Ne moremo se izgovarjati, da nimamo časa. Če ni možnosti za skupno molitev v družini, si poiščimo čas za zasebno.

Po sveti maši je bil pokop posmrtnih ostankov Toneta Podržaja. Gospa Vera je podala ganljive spomine na svojega plemenitega moža in očeta ter zglednega javnega delavca, ki je veliko svojega časa daroval slovenski skupnosti, posebej še Domu v San Martinu (objavljamo posebej na tej strani, op. ur.). Med pesmijo »O Mati čistega srca«, so zemeljske ostanke Toneta Podržaja položili v pepelnico. Z zadnjimi zvoki pesmi »Marija pomagaj nam« smo zaključili cerkveno opravilo. Za spomin smo prejeli sliko pokojnega Tonija Podržaja s pesmijo Toneta Kuntnerja.

m.m.
Fotografije Toni Kastelic

Nismo gospodarji tujega življenja

Opoldanski mladostni vrvež na Trgu sv. Petra v Vatikanu in plapolanje številnih zastav, v nedeljo 7. avgusta, je bil videti kot odsev dogajanja na svetovnem dnevu mladih pred tednom dni.

Vendar je papež Frančišek pozornost vseh usmeril v dokaj resno vsebino evangeljskega odlomka tega dne, ki govori o potrebnosti naše vsakdanje čuječnosti, saj nihče ne ve, koliko časa ima na voljo pred dokončnim srečanjem z Bogom.

Papež Frančišek je ob evangeljskem odlomku 19. nedelje med letom, ki se nahaja pri Luku v 12. poglavju spodbudil, naj bomo čuječi. Spomnil je, da sicer lahko imamo veliko stvari, da nam denar veliko pomeni, a vse to ob koncu življenja ne moremo vzeti s seboj, saj mrtvaški prt nima žepov, kot pravijo.

Jezusov življenjski nauk je prikazan v treh kratkih prilikah. Iz njih razberemo, kako srečni so služabniki, ki svojega gospodarja pričakajo budni. Na veliki gostiji, ki jo Bog za te pripravlja v nebesih, bodo deležni velike sreče. Dejal je: »v onostranstvu« ne bomo več mi služabniki Bogu, temveč nas bo on sam sprejel k svoji mizi. Če dobro pomislimo, se to dogaja že danes vsakokrat, ko se z Gospodom srečujemo v molitvi, ali ko strežemo ubogim, in zlasti še v evharistiji, kjer on pripravlja gostijo, da bi nas

nahrnil s svojo Besedo in s svojim Telesom.«

Naslednji evangeljski prizor govori o drugačnem možnem človekovem zadržanju: »V drugem prizoru oskrbnik zlorabi svojo oblast in pretepa služabnike, zaradi česar bo ob gospodarjevi nenadejani vrnitvi tudi kaznovan. Gre za opis dogajanja, ki je tudi dandanes pogostno: toliko krivic, nasilja in vsakdanje hudobije se poraja, ko si zamišljamo, da smo mi gospodarji tujega življenja.«

V nadaljevanju je papež Frančišek zato spomnil, da imamo vsi samo enega Gospoda, ki mu naziv gospodar nič kaj ne ugaja, saj smo mi njegovi otroci in je samo on naš Oče.

Opoldanski nagovor je sveti oče sklenil z opozorilom, da nas pričakovanje večne blaženosti nikakor ne odvzema od zavzemanja za bolj pravičen svet. Prav nasprotno je res, saj nas upanje na večno srečo spodbuja k zavzetosti za izboljšanje sedanjih življenjskih pogojev, zlasti naših najšibkejših bratov in sester. Priprošnja Božje Matere je za nas močna opora. Spodbudil je: »Devica Marija naj nam pomaga biti osebe in skupnosti, ki niso ujete v sedanjost, ali kar je še huje, ki imajo domotožje po preteklosti, temveč naj bomo osebe usmerjene v Božjo prihodnost, v srečanje z Njim, ki je naše življenje. On je naše upanje!«

Počivaj v miru, dragi Tone!

Pogostokrat si tu v Slovenski cerkvi Marije Pomagaj vodil sv. mašo. Za božič, pri obredih velikega tedna, ob žegnanju, za praznik državnosti, na srečanjih molivcev živega rožnega venca, za praznik Kristusa Kralja. »Bratje in sestre, zbrali smo se pri tej sv. maši ...«, si nas vsakokrat prijazno pozdravil. Zadnjikrat na letošnji domobranski proslavi.

Na krajevni domobranski proslavi v San Martinu pa si zadnjič pel in recital. Proslavo si zaključil z zadnjo kitico Kuntnerjeve pesmi *Kaj je ostalo*. Prepričljivo si dejal: »Ostalo je seme. / Seme resnice / za jutrišnji čas.«

Ob tvojem slovesu najdemo v teh verzih

Vera se poslavlja od pokojnega moža.

odgovor na vprašanje: Kaj je ostalo po tvojem 55-letnem življenju? Bil si sejalec. Vztrajen, dosleden, odgovoren, natančen, preudaren, preprost, radodaren ... Sejal si od tega, kar ti je bilo v življenju vsejanega. V družini, v krogu prijateljev, v slovenski skupnosti.

Otroštvo in mladost si preživel v enkratni družini. Ata Tone, mama Ančka, brat Miha, sestra Ani in Angelca so te klicali Toni. Vzorna starša sta ti poleg življenja vsejala globoko in dejavno vero, ljubezen do slovenstva, veselje do dela, smisel za odpoved in žrtve, čut hvaležnosti in poštenosti.

Sejal si v svojem poklicu kot strojni inženir. Samoumevna ti je bila izbira tega poklica, saj sta se z bratom pripravljala nanj že v otroških letih. Rada sta z atom hodila v delavnico in se ob njem izučila. Ata je bil na vaju ponosen, delavnica je prerasla v metalurgično podjetje. Kako rad si se pohvalil, ko smo se peljali mimo kakega vašega dela: »To smo pa mi naredili.« S pesnikom Župančičem lahko zatrdimo: »In tujina se diči z deli njihovih rok«, Argentina tudi z deli Podržajevih rok.

Sejal si v družini, ki sva jo po božjem načrtu ustvarila. Saši, Leli, Toni in Kati so te klicali »ati«. Sejal si predvsem z zgledom. Vsak dan si zgodaj hodil na delo in skrbel za naš vsakdanji kruh. A še bolj za našo duhovno hrano, ko si vodil družinsko molitev in zvečer vsakega pokrižal. Skrbel si za lepo slovensko besedo. Otrokom si omogočil dobro šolanje. Ponosen si bil, ko so hčerke diplomirale na univerzi. Sina inženirja pa si se razveselil v večnosti. »Učite se jezike,« si ponavljal in se sam vsak dan po internetu učil angleščino. Pa kako rad si bral, lahko tudi več knjig hkrati. Najlepše spomine smo si ustvarili na družinskih potovanjih. Od severa do Ushuaie smo prevozili lepo število kilometrov. Med vožnjo smo radi poslušali Smolarja in se igrali uganjevalne osebe. Radi smo hodili v hribe in občudovali prelepo naravo. Povezovala so

nas družinska praznovanja, skupaj smo hodili na koncerte in v gledališče, skupaj peli na božičnih koncertih v San Martinu.

Sejal si dobro voljo. V tvoji družbi je bilo vedno veselo in zabavno. Za vsako priložnost si imel pri roki primerno šalo. Vedno si bil nasmejan in se veselil v krogu prijateljev.

Sejal si v slovenski skupnosti. Bil si aktiven član Slovenskega doma San Martin. Deloval si v mladinskih organizacijah, v odboru Doma si bil kulturni referent, tajnik in predsednik. V Rožmanovi šoli si učil zgodovino.

Bil si navdušen pevec. Do zadnjega si pel bas v Slovenskem pevskem zboru San Martin. Sodeloval si pri vodenju

petja na romanjih. Pel si pri zboru Gallus, s katerim si pred dvajsetimi leti pel Brahmsov *Requiem*. Veselje do petja si ohranil do zadnjega. Zdravnik mi je zaupal, da si ga pred posegom intubacije vprašal: »Doctor, voy a poder seguir cantando?«

Bil si igralec in režiser, seveda amaterski. Igral si na domačem odru v San Martinu, v Slovenski hiši, pa tudi rade volje sodeloval pri igrav

režiji bratskih domov: v Našem domu San Justo, v Slomškovem domu, v Slovenski vasi. In pa nepozabna turneja po Sloveniji leta 2005. V Rožmanovi šoli si kot režiser znal otroke navdušiti za igranje in na oder postavil pet iger.

Povezovala so naju kulturne dejavnosti. Skupaj sva nastopala, enkratna je bila *Duma*, in

pripravljala kulturne programe. Skupaj prepevala v Slovenskem pevskem zboru San Martin. Nepozabna sv. maša v Buenosaireski stolnici in nastop ob 25-letnici slovenske državnosti. Redno sva hodila v gledališče, zadnjič 19. junija. V teatru Cervantes sva gledala igro *Un hombre equivocado*, o kateri je kritik zapisal: »Una gran historia de ética e integridad de un hombre«. Zgovoren povzetek tvojega življenja!

Zgodba najinega srečnega zakona se je začela tu v cerkvi Marije Pomagaj. Pred tem oltarjem sva si 31. januarja 1987 pred Bogom obljubila ljubezen in zvestobo do smrti. Pri tem krstnem kamnu so bili krščeni najini otroci. Z atom boš počival v tej pepelnici. Iz večnosti nas boš še naprej spokojno pozdravljaj: »Bratje in sestre, zbrali smo se pri tej sv. maši ...« Danes smo se Bogu zahvalili za dar tvojega plemenitega življenja in za tvojo rodovitno setev.

Rad si mi podarjal rdeče vrtnice, po eno. Spominjam se prve, ki si mi jo dal v parku blizu Slovenske hiše pred 35. leti. Naj ti bo danes ta v hvaležen spomin. Počivaj v miru, dragi Tone!

Vera

SAN JUSTO

Srečanje upokojencev
in prijateljev

V nedeljo, 3. julija smo se dobili na prijateljskem kosilu upokojenci in prijatelji. Bilo je drugače kot po navadi. Pripravili smo ga v gornji

dvorani. Okrasili smo jo primerno z dogodki, ki so potem sledili. Pripravil smo tudi bogat srečelov.

Klub slabemu vremenu smo se zbrali v velikem številu, in to ni kar tako!

Naš dan smo začeli s pozdravnimi besedami gospe Mici Mala-vašič Cassullo in počastili 25. obletnico državnosti naše lepe Slovenije, ter zapeli slovensko in argentinsko himno. Zastavonoši sta bila Marjanka Furlan in gospod Lovrenc Tomažević.

Za tem je pozdravila predsednica Društva Marjanka Furlan. Takoj nato je sledila igra »Tragik po sili« v izvedbi igralcev Slovenske vasi, gospoda Danija Grbca in Borisa Rota. Občinstvo je pozorno sledilo predstavi in ob

koncu z močnim aplavzom nagradilo izvedbo.

Medtem smo bili že kar lačni in zato smo hitro pričeli s kosilom, ki so

ga pripravile naše pridne kuharice. Mladi strežniki so, pod vodstvom gospoda Felixa Oblak in gospodične Nadje Miklič, vestno in pridno postregli goste.

Tako je, v prijetni družbi in pogovorih, potekel lep pa čeprav deževen popoldan. Po posladku smo žrebali številke srečelova, medtem ko so gostje uživali še kavo in domače pecivo.

Končno se je predsednica zahvalila vsem, ki so z nami sodelovali, da je ta dan tako lepo potekal, ter se poslovila do prihodnjega srečanja.

-a. -n.

Fotografije Lučka Oblak

SLOVENSKA PRISOTNOST

Na alternativnih odrih

Bil sem na dveh (oz. na treh, a o tretji kasneje) predstavah, v dvoranah alternativnega gledališča v Buenos Airesu, izven komercialnega obsega. Gre za ne-slovensko območje. A zakaj bi pisal o tem? Tako v eni kot v drugi zasedbi najdemo rojaka.

Več točk je pri obeh predstavah podobnih: obe dvorani sta majhni, obe s črnimi stenami, obe z žarometi in zvočnimi napravami, obe sta bili polni - vsaj takrat, ko sem bil jaz. Obe igri sta nekako v stilu »absurda«, publika navdušena v obeh primerih, in oba igralca za katera gre to poročilo, govorita naš jezik.

V malem kulturnem centru-teatru »La Voltereta« v mestni četrti »Monte Castro« (blizu »Devota«), je v zasedbi igrala **Ruth Banko**. Absurdna igra, ki jo je spisal in jo režira Daniel Perissé, nosi naslov »Uñas esculpidas« (*Poslikavani nohti* - da bi vedel, v Sloveniji ne obstajajo »ogravideni« ali »izklesani« nohti, zato torej »poslikavani«).

Prizori si sledijo brez neke konkretne povezave, in v enem gre ravno za te nohte. Na nek način predlaga publiko vlogo interaktivnega gledalca, ki ga postavi na položaj ugankarja zgodbe, ki se razvija na odru. Poleg Ruth igrajo Roberto Guzmán, Susana Mancini, Alejandra Reinoso in Alberto Soubelet.

V dvorani »La lunaes«, na ulici Humahuaca, v območju, kjer je število takih majhnih teatrčkov, cafe-concertov in podobnih scen, sem pa videl »Agua en el ropero« (Voda v omari), ki je priredba dveh del Roberta Arlta in Renza Casalta. Gre za kritiko kapitalizma, sedanje alienacijo in izkoriščanje delovne sile: »Antes los esclavos se compraban, hoy los esclavos se ofrecen...« (Prej so sužnje kupovali, danes se ponujajo...). To delo je na odru že drugo sezono, s sodelovanjem in v glavni vlogi **Daniela Grbca**. Poleg njega nastopajo še Gonzalo Eloy, Mariano Karmanian, María Belén Vidal Castro, Juan Cesar Lospennato in María Ema Mirés. Režiserka je Natalia Braña.

Ni izključno, da sta ta dva primera edina kjer sodelujejo Slovenci v tukajšnjih

zasedbah. Seveda so lahko še drugi za katere ne vem. Jih (ju) je pa lepo videti vključene v lokalno sceno. V primeru »Agua...« celo izkoristijo slovenščino, in je v enem od prizorov tudi nekaj slovenskih besed.

O Grbcu lahko dodam še, da pripravlja novo delo: »Un Tango anarquista«, zgodba, ki se dogaja v Buenos Airesu v tretjem desetletju prejšnjega stoletja - to pa z drugo zasedbo. Načrtujejo premiero v avgustu.

Na začetku sem omenil še eno ... V AME Triglav-u, v četrti »Villa Real« so tudi začeli z gledališčem, sicer z argentinskimi zasedbami in v kastiljščini. To je ista dvorana (tudi pobarvana v črno kot prejšnji dve opisani), v kateri je nastopil Slovenski oktet, in je tudi ga. Darja Zorko Mencin predstavila dr. Aleksandra

Dani Grbec in Ruth Banko

Šinigoja (NLP trener - tako kot ona sama), V njej je gledališka družba, v kateri nastopa tudi **Alejandra Kosuta** (da, ne poitalijaneno, samo »š« bi manjkal!) imela prvo predstavo, ki jo nameravajo kot cikel, ali vsaj uporabo teh prostorov za gledališče. Šlo je za komedijo »El fantasma de Dios«, priredba Claudia Allevata (ki tudi igra in režira) dela »He visto a Dios«, katerega avtor je Francisco Defilippis Novoa. Le dve razliki sta, da Alejandra ne govori našega jezika in da je bilo v slovenskem prostoru. Zanimivo bi bilo, ko bi tam uprizorili tudi kako slovensko delo, ali vsaj v slovenščini. Če me spomin ne vara, od Mlakarjevega »Malega princa«, v Triglavu niso uprizorili nobenega dramskega dela v slovenščini.

Rok Fink

BLAŽENI CURA BROCHERO (28)

Pastir, ki je dišal po ovcah

Zbrala in priredila Metka Mizerit

V družbi zapornikov

Medtem, ko je bil oče Brochero v »učeni« (la docta) Córdobi, se je potrudil, da je svoje pridige bolj »okrasil«. Najprej jih je napisal, nato popravil, potem mu jih je Benjamín - njegov sostanovalec - prepisal.

Vendar mu je včasih spodletelo zaradi navdušenja ali iz navade in se je vrnil na svoj značilen slog. »Vi ste navajeni sladice - mislil je na pridige drugih duhovnikov - a jaz vam bom pripravil pristno kreolska juho (puchero a la criolla), ki sicer ni imenitna jed, je pa zelo nasitljiva.«

Pri njem so imele prednost izgubljene ovce. Obiskoval je zapornike, jim maševal in pridigal. Ker mu je oblast dala dovoljenje, je leta 1900 organiziral misijon za zapornike. Vodili so ga očetje dominikanci. Uspeh je bil tako pomemben, da so tudi časopisi pisali o tem dogodku.

Brez dvoma lahko zapišemo, da se je kanonik Brochero, poleg svojih osebnih prijateljev, najbolje počutil med zaporniki, da se je spominjal svojih pustolovščin, ko je potepuhe vabil in jih vodil na duhovne vaje.

Glave in buče

Tako po svojem apostolskem delovanju, kot po napredni dejavnosti je bil Brochero poznan v Córdobi in njegova slava je prišla v vse kroge mestnega življenja. Razen tega je treba omeniti prijatelje, ki so ga poveljevali. Vemo, da ima slava svoje dobre in slabe lastnosti. Lahko nas postavi na svetilnik ali na sramotilni steber. Sveti Frančišek Asiški je imel pripravljeno zdravilo za hudo kritiko, pa tudi za dobrikanje.

»To smo, kar smo pred Bogom in nič več.«

V reviji »Glave in buče«, kjer so opisovali cordobske

osebnosti je zapisan tale osnutek, ki je posvečen Brocheru:

»Zgled plemenitosti,
višek poštenja,
žila dobrote
pod raskavo glavo.«

Globoko domotožje

V Córdobi se duhovnik Brochero ni počutil prijetno. Njegovo srce je ostalo med hribi in soteskami, ob njegovih faranih. Vsako pismo, ki ga je prejel, je drezalo v njegovo hrepenečo rano, ki se ni hotela zaceliti in je na novo oživljala njegovo domotožje.

Kot lastovke, ki hrepenijo po svojem gnezdu, tako so se kmetje, ki so prihajali v Córdobo ustavljali v duhovnikovi hiši in si lajšali bolečine svojih src. Izražali so mu naklonjenost in mu pripovedovali družinske in vaške novice. Za njih je bilo to sinovsko zaupanje očetu; zanj je bilo poživiti žerjavico njegovih čustev in domotožja. Novice, ki so prihajale iz Traslasierra in so krožile med osebjem na škofiji, niso bile vedno vesele. Ni manjkalo nerazumevanja med novimi duhovniki in farani. Po drugi strani, nadomestiti duhovnika kot je bil Brochero, ni bilo lahko in vemo, da je vsako primerjanje neprijetno.

Čeprav je bil Brochero oddaljen, je z zanimanjem sledil napredku v Traslasierra in ga tudi podpiral. V večernih pogovorih s prijatelji je izkoristil vsako prilžnost, da je posredoval za svoje bivše farane. Dosegel je, da so s konji pošiljali pošto med krajema San Pedro - San Carlos ter še druge ugodnosti.

Mula ni za ta hlev

Zaradi nekaterih znakov se je oče Brochero zavedal bolezni, ki ga bo pripeljala v grob.

Vendar je zaradi svojih nekdanjih faranov in njihove naklonjenosti ter svoje apostolske gorečnosti in domotožja po hribih, namignil škofu, da bi se vrnil v župnijo.

Škof je bil prav tedaj v veliki zadregi, ker je duhovnik, ki je nadomeščal Brochero prosil za premestitev. Bil je hvaležen, da se je oče Brochero sam ponudil in ga je ponovno imenoval za župnika Villa del Tránsito in okolice.

Takoj, ko je Jože Gabrijel zvedel za imenovanje, je obvestil svoje kolege kanonike in se od njih poslovil s svojo običajno dovtipnostjo. Slekkel je kanoniško pelerino in jo vrnil rekoč: »Tole ogrinjalo ni za moj hrbet, niti mula za ta hlev.«

Naslednji dan, proti koncu avgusta 1902, se je prost kanoniške domišljavosti, psihološko pomlajen, kljub rahlemu zdravju, z močno voljo odpravil na pot proti Traslasierra.

Ponovno je prevzel vse posle in si pridobil sodelovanje svojega kaplana. Ta pomoč mladega duhovnika mu je veliko pomenila, ker je opravil najtežja dela. Imel je več časa, da je malo počival ter se posvetil pripravam in prošnjam glede železnice preko Traslasierra.

Ko se je vrnil v svoj hribovski svet, so njegovo dušo zalila močna čustva in novo navdušenje je zacvetelo v vsakem vlaknu njegove biti.

Od 1. septembra 1902 do datuma, ko je dokončno oddal župnijo svojemu nasledniku duhovniku Domingu Acevedu je Brochero ponovno razvil vso svoje sposobnosti za duhovni in materialni napredek velike fare. Postopoma pa je zaradi svoje bolezni začel pešati. Zmaga, ki so jo slavili, ko so potrdili načrt za železnico, je bil eden zadnjih svetlih trenutkov njegovih naprednih načrtov.

(Dalje prihodnjič)

NOVICE IZ SLOVENIJE

PRIBLIŽUJE SE NOVO CESTNINJENJE

Državna revizijska komisija je zavrnila vse tri pritožbe neizbranih ponudnikov na izbiri izvajalca elektronskega sistema cestninjenja. Naročilo je tako dokončno dobil konzorcij Telekom Slovenije in norveške družbe Q-Free. Pogodbo z Darsom bodo sklenili v kratkem. Telekom Slovenija in Q-Free sta na razpisu oddala najnižjo ponudbo, vredno 99,99 milijona evrov oz. 121,99 milijona evrov z DDV, za posel pa so se potegovali še Cetis skupaj z italijansko Autostrado in družbo Inženiring Informatika, konzorcij Iskratela in slovaškega Skytolla ter družba Kapsch TrafficCom.

NIŽJA BREZPOSELNOST V JULIJU

Na zavodu za zaposlovanje je bilo konec julija registriranih 99.117 brezposelnih, kar je 0,7 odstotka manj kot junija in 9,5 odstotka manj kot julija lani, je objavil zavod. To je šesti mesec zapored, da je število brezposelnih upadlo na mesečni in na letni ravni.

MODERNA ZASVOJENOST OSNOVNOŠOLCEV

V Sloveniji je 2,5 odstotka osmošolcev zasvojenih z igranjem računalniških iger, navajajo na Nacionalnem inštitutu za javno zdravje. Strastni igralci računalniških iger za sebe pravijo, da se počutijo kot tempirana bomba. Z igranjem iger pričenjajo pri povprečni starosti 5,5 leta in med vikendi igrajo skoraj sedem ur na dan.

TRIGLAVSKI LEDENIK

V prostorih Agencije za okolje sta Geografski inštitut Antona Melika in Geodetski inštitut Slovenije pripravila razstavo ob 70. obletnici rednih opazovanj Triglavskega ledenika. Avtor razstave je Miha Pavšek. Ledenik je zaradi segrevanja podnebja vse manjši, na razstavi pa je predstavljen pomen in potek opazovanja ledenika.

PLANINSKI DAN INVALIDOV

Društvo invalidov Slovenj Gradec je na pohorskih Kopah organiziralo 32. planinski dan invalidov. Pripravili so kulturni, zabavni in športni program, brala se je pa tudi maša, ki jo je daroval mariborski nadškof metropolit msgr. Alojzij Cvikl.

PO SVETU

ROMUNI BRANIJO DRUŽINO

Romunija je naredila še korak bliže k temu, da zaščiti zakonsko zvezo moža in žene. Vrhovno sodišče je namreč dalo zeleno luč za referendum o opredelitvi zakonske zveze v ustavi kot zvezo med moškim in žensko. Devet sodnikov ustavnega sodišča je enoglasno odločilo, da je predlog, ki ga je letos podpisalo 3 milijone Romunov za spremembo zakonske zveze v ustavi, veljaven. Po romunskem pravu je mogoče ustavo spremeniti na predlog predsednika vlade, četrtrine poslancev ali najmanj 500.000 državljanov. Parlament mora odobriti revizijo, ki mora potem skozi ljudsko glasovanje. V tej vzhodnoevropski državi z 20 milijoni prebivalcev, kjer znatno prevladuje pravoslavna cerkev, le malo politikov odkrito podpira isto spolno poroko.

TURČIJA GRE V SKRAJNOST

V Carigradu se je na nedeljskem zborovanju, ki ga je v podporo predsedniku Recepu Erdoganu pripravila vlada-joča stranka Za pravičnost in razvoj, zbralo več kot milijon ljudi. Shod naj bi bil tudi vrhunec demonstracij, ki se jih v podporo predsedniku že vse od neuspelega vojaškega udara udeležujejo njegovi podporniki. Na zborovanje je prišel tudi Erdogan. V nagovoru je med drugim dejal, da če si turška javnost po nedavnem propadlem poskusu državnega udara želi smrtno kazen, bo politika tej želji sledila. Pri tem se ne bo ozirala na EU.

AVSTRIJA PROTI TURČIJI

Medtem je avstrijski zunanji minister Sebastian Kurz napovedal veto proti odpiranju novih poglavij v pogajalskem procesu za članstvo Turčije v EU. Dejal je še, da bo tudi avstrijski kancler Christian Kern na vrhu EU 16. septembra v Bratislavi »poskušal prepričati ostale voditelje članic EU, da je ustavitev pristopnih pogajanj s Turčijo prava odločitev«. Turčija tudi zato skuša obnoviti zaveznitvo z Rusijo.

BRITANCI BEŽIJO?

Po britanski referendumski odločitvi za izstop iz EU so za priseljevanje pristojne oblasti v Avstraliji in na Novi Zelandiji zabeležile velike porast britanskih obiskovalcev na njihovih spletnih straneh. Število klikov je naraslo za nekajkrat. Mnogi obiskovalci se tudi registrirajo, kar omogoča avtomatsko sprejemanje informacij o možnosti študija, dela in naložb v obeh državah.

PISALI SMO PRED 50 LETI

DOBRO NADOMESTILO

Vsaka slovenska izseljenska družina je košček ljube domovine v tujini, s slovensko govorico, z domačimi običaji in navadami, z mišljenjem in vernostjo našega ljudstva. Ali se bo taka tudi ohranila? Težko, če bo vsaka za sebe živela življenje ločeno od drugih. Zato je nujna potreba, da se slovenske družine povežejo v trdno slovensko skupnost. Že doma smo videli, kako odločilnega pomena je za нравstveno in versko življenje bila okolica, vaško in farno občestvo. ... Vsega tega v tujem svetu nimamo. A dobro nadomestilo našemu mlademu in odraslemu rodu morejo biti naša slovenska društva in vse naše organizacije, ki na raznih področjih družbenega življenja skušajo zajeti slovenskega izseljenca, mu nuditi pošteno tovarišijo, razvedrilo, izobrazbo, pa tudi duhovno pomoč. ...

Dr. Ivan Ahčin

SLOVENC V ARGENTINI

Planinska počastitev Boža Vivoda in Tomaža Kralja. ... Ob petih je tristo rojakov napolnilo cerkev, pri kateri deluje planinski župnik g. Albin Avguštin. ... Po maši je v dvorani pričel spominsko slovesnost predsednik SPD g. Robert Petriček, nakar je Tone Mizerit recital Sodjevo pesem *Na vrhu*, gdč. Meta Smersu je prebrala odlomke iz spisa Tomaža Kralja *Bonete*, Tine Debeljak ml. je recital svojo *Večno vez* in gdč Smersujeva je še prebrala odlomek Jeremije Kalina *Vetrinski triptih*, nakar je nastopil s svojim spominskim govorom ustanovni član SPD, univ profesor dr. Tine Debeljak. ...

Anton Medved, *Stari in mladi v Lanusu*. ... Kakor smo bili zelo zadovoljni z nekaterimi prejšnjimi lanuškiimi predstavami, je bilo tokrat malo drugače. La redki stari stebri so še nastopili, mnogo vlog so prevzeli novinci, kar je spet dobro po drugi strani. Režijo je vodil g. Štancer. Od starih igralcev naj omenim najprej Šeparja g. Revna, Blažeta g. Novljana in gostilničarja g. Jana. ... Ženske vloge gdč. Chriscuolijeve, Zgončeve in Bavdekove so bile zadovoljljive. Gg. Rozina in Gerkman sta bila dobra. Zadovoljevali so tudi policaj ter gg. Miklič in Kunc.

Osebne novice. Družinska sreča. V družini Franceta Avguštine in njegove žene ge. Marije roj. Triller se je rodil sinček, ki je pri krstu dobil ime Jurij Alojzij.

(Svobodna Slovenija, 4. avgusta 1966 - št. 31)

BOSNA IN HERCEGOVINA V EVROPO

Bosna in Hercegovina je naredila pomemben premik na poti v Evropsko unijo. Njeni voditelji so namreč pred dnevi dorekli oblikovanje mehanizma koordinacije, ki bo omogočil skupno nastopanje Sarajeva v pristopnih pogajanjih z Brusljem. Gre za enega ključnih pogojev za članstvo države v povezavi. Bosna in Hercegovina bo tako v pristopnih pogajanjih s povezavo govorila z enim glasom. To je v državi, kjer obstaja zapleten sistem oblasti in političnih struktur na različnih ravneh, pogosto težava.

PRI ZDRUŽENIH NARODIH

Uvrstitve kandidatov po drugem krogu poskusnega glasovanja za naslednjega generalnega sekretarja Združenih narodov v Varnostnem svetu so se včeraj nekoliko premešale, diplomati pa pravijo, da so se v Varnostnem svetu odločili nekoliko upočasniti tekmo, da ne bo prehite odločitve, na katero še niso pripravljeni. V drugem od več poskusnih glasovanj je največ podpore dobil nekdanji visoki komisar Združenih narodov za begunce Antonio Guterres, Argentinka Malcorra se je vzpela na drugo mesto, nekdanji slovenski predsednik Danilo Türk pa je zdrsnil na četrto mesto.

SVOBODNA SLOVENIJA / ESLOVENIA LIBRE

Fundador: **MILOŠ STARE** / Director: **Antonio Mizerit** / Propietario: **Asociación Civil Eslovenia Unida** / Presidente: **Jorge Komar** / Redacción y Administración: **RAMON L. FALCON 4158 - C1407GSR BUENOS AIRES - ARGENTINA** Tel.: (54-11) 4636-0841 / 4636-2421 (fax) / e-mail: **svobodna.ba@gmail.com** **Za Društvo ZS:** Jure Komar / **Urednik:** Tone Mizerit

Sodelovali so še: Gregor Batagelj (dopisnik v Sloveniji), Metka Mizerit, Marko Kremžar, Vera Breznikar Podržaj, Toni Kastelic, Marjanka Furlan, Lučka Oblak in Rok Fink. **Mediji:** STA, Radio Ognjišče, Družina in Časnik.si.

RESUMEN DE ESTA EDICION

ESLOVENIA Y LOS REFUGIADOS

Según estadísticas de la Federación Internacional de organizaciones de la Cruz Roja y la Medialuna Roja, entre el 18 de septiembre de 1915 y el final de la llamada “ruta de los Balcanes”, pasaron por Eslovenia 477.791 migrantes, con destino a Austria. La mayoría estuvo en suelo esloveno apenas 24 horas y sólo una minoría marginal pidió el asilo. En el pico de la crisis migratoria los centros de alojamiento provisional atendieron por día hasta a 12.000 personas. Ahora el gobierno decidió, de acuerdo a las cuotas pactadas dentro de la Unión Europea, dar asilo a 40 ciudadanos sirios, que se agregan a otros 34 ya alojados. Este año esperan incorporar otros 20 refugiados, por lo cual los asilados en Eslovenia llegarán a 94. (Pág. 1)

LAS TRES ESLOVENIAS

En 1989 el sacerdote Vinko Žakelj, que se dedicaba a la pastoral migratoria, decidió organizar un encuentro en Svete Višarje, un punto de la “triple frontera”, donde se tocan el mundo eslavo, el latino y el germano. Se trata de una antigua iglesia, bajo la advocación de la Virgen María. Convocaba a los eslovenos de la patria, los de las minorías étnicas en los países vecinos y a los dispersados por el mundo: esas eran las “tres Eslovenias”. El encuentro fue un éxito y perduró a lo largo del tiempo. Este año fue la edición 28 y se realizó el domingo 6 de agosto. Nuestro corresponsal nos relata el ambiente fraterno, donde la cordialidad se mezcla con disertaciones, donde siempre prima la preocupación por el destino de Eslovenia y su pueblo, a la luz de la fe. (Pág. 1)

ROSARIO VIVIENTE

El pasado domingo 31 de julio tuvo lugar en la iglesia eslovena de María Pomagaj, en el barrio de Floresta, la reunión anual de los miembros del Rosario viviente. Concurrieron numerosos adherentes de esta institución. En la oportunidad también fue la ceremonia del entierro de las cenizas del recientemente fallecido Tone Podržaj, en el ceniciario de nuestra iglesia. Tone fue miembro del Rosario viviente, pero también activo miembro de la colectividad en la comunidad de San Martin. El coro de es centro, del cual Tone fue mimbro y gran impulsor, canto durante la ceremonia. Su esposa Vera pronunció palabras de recuerdo, en las que trazó la vida, plena de obras y solidaridad, del difunto. (Pág. 3)

ALMUERZO DE LOS JUBILADOS

Ya pasó a ser costumbre que, varias veces al año, en el Centro Esloveno Naš dom de San Justo se organizan almuerzos para los jubilados, con una concurrencia multitudinaria de socios y amigos. Fue el domingo 1. de julio. El día comenzó con una evocación de los 25 años de independencia eslovena, con presencia de banderas y el canto de los himnos argentino y esloveno. Se continuó con el almuerzo, preparado por las madres del dom y servido por los jóvenes. A los postres se realizó un sorteo de variados premios. Pero por sobre todo hubo camaradería, encuentro de amigos y se compartieron vivencias de viejos conocidos. ¡Para repetir! (Pág. 4)

TEATRO ALTERNATIVO

Nuestro colaborador Rok Fink buceó en el teatro alternativo de Buenos Aires para encontrar huellas de actores aficionados eslovenos, presentes en la escena. Así encontró a Ruth Banko en *La Voltereta*, participando en la obra “Unas esculpidas”. Dani Grbec se luce en *La lunares*, siendo protagonista de “Agua en el ropero”, una crítica del capitalismo, donde incluso aparecen palabras en esloveno. Proyecta en breve poner en escena “Un tango anarquista”. Finalmente el salón de la AME Triglav sirve como ámbito, donde Alejandra Kosuta participa de la obra “El fantasma de Dios”, como parte de un ciclo más amplio. Fink rememora algunas actuaciones en ese teatro y extraña obras en esloveno en el Triglav. (Pág. 4)

MALI OGLASI

TURIZEM

TURISMO BLED

EVT Leg. 12618

Dis. 2089

de Lucía Bogataj

Monseñor Marcón 3317 B, San Justo
Tel. 4441-1264/1265**GREGOR BATAGELJ, turistični vodnik v Sloveniji.** Slovenski/španski jezik. Mob.: +386-(0)31-567-098. E-naslov: mgbatagelj@gmail.com

ZOBOZDRAVNIKI

Dr. Damijana Sparhakl - Zobozdravnica - Splošna odontologija - Belgrano 123, 6. nadstr. "4" - Ramos Mejía - Tel.: 4464-0474.

ADVOKATI

Dr. Marjana Poznič - Odvetnica - Uradna prevajalka za slovenski jezik. Lavalle 1290, pis. 402 - Tel. 4382-1148 / 15-4088-5844 - mariana.poznic@gmail.com**Dra. Ana C. Farreras de Kocar** - Sucesiones - Contratos - Familia - Comercial - Laboral - Civil - Jubilaciones - Pensiones - Asesoramiento nueva ley de ajuste previsional. Martes y jueves de 16 a 19 hs. Avellaneda 174 1º Piso (1704) Ramos Mejía, Buenos Aires. Tel.: 4482-5606 Cel: 15-6447-9683 mail: farrerasanac_te@yahoo.com.ar

GASTRONOMIJA

Planika catering - Ani Rode

Slovensko in mednarodno pecivo po naročilu - Tel.: 4655-4422 ali 15-4073-3495

VERA WINES - VINOTEKA

Prodaja domačih in uvoženih vin in penin. Poroke, praznovanja, podjetniška darila. Tel.: 4342-4112; Cel.: 15-3941-0078 - info@verawines.com.ar - Av. de Mayo 769, CABA. Od ponedeljka do petka od 11.30 do 19.30 ure, v sobotah pa od 10-18.ure.

POSREDOVANJA

PATAGONIA Storitve

María Cristina Breznikar Rant s.p. Vaš kontakt v Sloveniji. Osebna posredovanja. Vzpostavimo stik med sorodniki. Pokojninski postopki, najemnine in več drugih storitev. E-mail: patagonia.storitve@yahoo.com

PSICOLOGIJA

Lic. Verónica. Selan - M.N. 61199. Psicoterapia individual, de pareja y familia. Atención psicológica para adolescentes y adultos. Libertad y Av. Corrientes - Zona microcentro-Tribunales. Tel.: 15 5869 8650. E-mail: veroselan@yahoo.com.ar
Horario de atención: Lunes a Viernes 9 a 13 hs.

DAROVALI SO

V dobrodelni sklad ZSMŽ San Martin sta darovali družina Smersu \$500,- in družina Makek \$300,- v spomin na Toneta Podržaja! **Boj povrni!**

OBVESTILA

NEDELJA, 14. avgusta:**Romanje v Lourdes, ob 10. uri.****Od 19. avgusta do 21. avgusta:** duhovne vaje za može in žene, starejša dekleta in fante v domu duhovnih vaj Maria Auxiliadora v San Migelu.**NEDELJA, 21. avgusta:****Mladinski dan v Carapachayu.****Četrtek, 25. avgusta:****Z.S.M.Ž. San Martin** vabi na sestanek v domu ob 16. uri. Govorila bo ga. Cristina Markež: »Una mirada sobre las rosas«.**SOBOTA, 27. avgusta:****65. obletnica Balantičeve šole**, ob 19,30 uri v Našem domu v San Justo.

OSEBNE NOVICE

Smrt

V Ramos Mejía je umrl **Tone Bidovec** (84); v Clevelandu pa **Tomaž Gaser** (54). **Naj počivata v miru!**

SLOVENCİ IN ŠPORT

HITREJE, VIŠE, MOČNEJE – V RIO 2016

Slovesno odprtje olimpijskih iger v Rio de Janeiro je že mimo. Na čelu slovenskih tekmovalcev je nosil zastavo jadralca Vasilij Žbogar (foto), naslednji dan pa so že začele tekme v raznih panogah.

Vasilij Žbogar nosi slovensko zastavo

V prvih treh dneh se slovenski tekmovalci in tekmovalke niso kaj dosti izkazali. Še najvišje se je povzpел Adrijan Gomboc v judu do 66 kilogramov: izgubil je v dvoboju za bronasto medaljo in zasedel peto mesto.

ŠPORTNO PLEZANJE BO OLIMPIJSKI ŠPORT

Na zasedanju skupščine Mednarodnega olimpijskega komiteja (MOK), ki je v Rio de Janeiro potekalo v dneh pred odprtjem XXXI. olimpijskih iger, so odločili o uvrstitvi petih novih panog na spored iger v Tokiu leta 2020, kjer bo premierno na sporedu tudi športno plezanje.

Med tistimi, ki so bili najbolj veseli po oznanitvi, da se olimpijskim športom pridružuje tudi športno plezanje, so bili slovenski plezalci. Ti namreč že vrsto let sodijo v vrh svetovnega plezanja, leta 2020 v Tokiu pa bodo lahko svoje dosežke oplemenitili še z olimpijskimi kolajnami. A hkrati opozarjajo tudi na ne tako všečne vidike tega. Sliši se sanjsko, a ni vse tako pozitivno, pravi Domen Škofic, ki ne zagovarja dejstva, da bo na Ol kombinacija hitrostnega, balvanskega in težavnostnega plezanja. Predvsem očitki letijo na hitrostno plezanje, saj je po Škofičevem mnenju v zadnjih letih postalo bolj podobno atletiki kot pa plezanju.

LE MARIBORČANOM JE USPELO

Nogometaši Maribora so na povratni tekmi tretjega kroga kvalifikacij za evropsko ligo v Ljudskem vrtu premagali Aberdeen z 1:0 in se uvrstili v četrti krog. Prva tekma na Škotskem

se je namreč končala z izidom 1:1. V sodniškem dodatku Škoti niso imeli sreče. Avtogol so sodniki pripisali Graemeju Shinnieju. Ta je podal nazaj svojemu vratarju, ki je žogo pri poskusu izbijanja zgrešil in odskočila je za hrbet Joea Lewisa.

Na sedežu Evropske nogometne zveze v Nyonu so z žrebom določili, da bodo nogometaši Maribora v 4. predkrogu evropske lige igrali proti azerbajdžanski Qabali.

Nogometašem Domžal pa na povratni tekmi 3. kroga kvalifikacij za evropsko ligo ni uspelo obdržati prednosti (2:1) s prve tekme: izgubili so proti West Hamu Unitedu s 0:3 in bili izločeni.

DRUGO MESTO ZA TIMA GAJSERJA

Slovenski motokrosist Tim Gajser je na dirki za svetovno prvenstvo razreda MXGP v švicarskem Frauenfeld-Gachnangu osvojil drugo mesto. Gajser je bil v prvi vožnji po padcu deveti, drugo pa je dobil. Skupno je v Švici zmagal Italijan Antonio Cairoli.

V skupnem seštevku SP so zdaj razlike le malenkost manjše kot pred začetkom dirkaškega konca tekme; Gajser ima zdaj na skupno prvem mestu SP 644 točk, kar 99 več od Cairolija.

Postojnska jama in voda

V Postojnski jami so se odzvali vabilu združenja Passion Sea, ki ga podpira Fundacija princa Alberta

Il., in en dan, torek, 2. avgusta, posvetili vodi. Direktorica združenja Helga Piaget in kreativna direktorica Fiona Tan sta obiskali jamo, direktor Postojnske jame Marjan Batagelj pa je ob tem poudaril pomen ukvarjanja z okoljskimi problematikami.

Marjan Batagelj je poudaril, da

ne smemo obrniti hrbta okoljskim problematikam in da moramo tudi otroke izobraževati v takšnem duhu, so sporočili iz družbe.

Slovenske vode tako ne smejo postati »še ena težava«, zato moramo vsi biti dosledni in neizprosni pri upoštevanju zakonodaje in smernic na tem področju.

Ne gre samo za odnos do naravnih virov, gre za odnos do naših naravnih bogastev in živali. »Prav z odnosom do teh najbolj ogroženih živalskih vrst ljudje izkažemo svoje spoštovanje,« je poudaril Batagelj.

Direktorica združenja Helga Piaget je spomnila na njihov trud in podporo pri izobraževanju otrok. Ob tem je omenila, da vode ne smejo biti »kemični koktajl«, zaradi dejstva, da se v

jami uspešno razmnožuje človeška ribica, je pohvalila trud Postojnske jame in njenih zaposlenih.

Ob tej priložnosti je združenje jami podarilo posebno belo zastavo, simbol čistih voda. Piagetova se je podpisala tudi v knjigo obiskovalcev, kjer se je zahvalila za čudovite »brezčasne trenutke v zmajevi jami«.

V dogajanju sta sodelovala tudi jamska biologa. Njuni najtesnejši sodelavci so mladi zmajčki, zato sta tudi sama poudarila pomen čiste vode za razvoj proteusov. Primož Gnezda je ob tem opomnil, da je človeškim ribicam onesnažena voda to, kar je ljudem zastrupljen zrak.

Po uvodnih nagovorih je sledilo

simbolno podajanje kozarca z vodo, zajeto na Kopi v jami. Pri tem so sodelovali gostje, obiskovalci in zaposleni v jami. S tem

simbolnim podajanjem biološke čaše iz »zmajčkovega laboratorija«, so vsi želeli poudariti, kako pomembna je skrb za vsako najmanjšo kapljico vode, saj prav iz kapljic nastajajo zgodbe postojnske jame in njenih bitij.

Naš elektronski naslov

Lepo prosimo naše dopisnike, sodelavce, oglaševalce in bralce, da vso pošto na tednik naslovijo izključno na:

svobodna.ba@gmail.com

Hvala za razumevanje.

Uredništvo in uprava
Svobodne SlovenijePRIDI,
POBARVAJ.
Z NAMI
SVET!Sobota,
27. avgusta
ob 19.30 uri
v Našem domu
San Justov besedi, pesmi in
plesu ob 65-letnici
Balantičeve šole

- Slavnostna govornica: ga. Magda Zupanc Petkovšek
- Poimenovanje in blagoslovitev učilnice po gdč. Angelci Klanšek
- Pogostitev za vse navzoče!

Nekdanji učitelji in učenci ter prijatelji šole, PRISRČNO VABLJENI!

Prostovoljni prispevki!

Narod znanstvenikov?

Odgovor na zgornje vprašanje ponujajo uspehi naših mladih znanstvenikov, ki so na tekmovanjih po svetu prejeli odličja.

Matija Lovšin iz Černomlja je dosegel srebrno odličje na lingvistični olimpijadi v Indiji.

Na 14. mednarodni lingvistični olimpijadi je sodelovalo 128 tekmovalcev iz 31 držav. Mladi kemiki pa so letos znanje merili v Gruziji. Pri tem smo bili Slovenci zelo uspešni. Rezultate, vredne odličja, so dosegli vsi štirje slovenski predstavniki.

Martin Rihtaršič in Vid Kermelj iz Gimnazije Škofja Loka ter Tristan Kovačič iz Gimnazije Novo mesto so prejeli bron. Uroš Prešern, prav tako dijak Gimnazije Novo mesto, pa je osvojil srebrno kolajno.

